

[Ole Espersen]

strategi. FN's centrale strategi og det nye ved FN i forhold til Folkeforbundet er netop muligheden for operationer som denne her, hvor man også i nogle situationer kan sætte magt bag en blokade. Det er det nye, og ingen vil kunne bestride, at beslutningen herom er truffet med fuld gyldighed.

Endelig sagde hr. Gert Petersen et par gange, at FN har givet lov til dette her. Men når man læser resolutionen, ser man, at der ikke er tale om at give lov til. Der er tale om, at FN anmoder de medlemsstater, der samarbejder med Kuwaits regering, osv. Der er tale om, at FN inviterer. Der er tale om, at FN opfordrer alle stater til i overensstemmelse med pagten at yde en sådan bistand, som måtte blive ønsket af de stater, der er henvist til, bl.a. Kuwait. Så der er ikke tale om at give lov. Der er tale om, at FN beder om – oven i købet kunne man næsten sige forlanger, da ordet »requests« bruges. De tre kommentarer synes jeg er vigtige, også for at vores baggrund til at tilslutte os forslaget skal være klar.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Hr. Gert Petersen kom jo langt omkring i sin ordførertale, og jeg har vanskeligt ved at tro, at hr. Gert Petersen kan mene, at det virkelig var en objektiv historiefremstilling, vi fik her.

Mener hr. Gert Petersen virkelig, at krigen i 1967 og 1973 er sammenlignelige med det, Irak har gjort nu? Det er da en grov påstand at sige, at det, der skete i 1967 og i 1973, var på samme måde kritisabelt over for Israel, som det, Irak nu gør, er kritisabelt.

Jeg synes, at det er en urimelig sammenligning at sætte demokratiet Israel over for diktaturstaten Irak.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Først til de konservative spørgsmål: Jeg har ved flere lejligheder givet udtryk for, at jeg har fuld forståelse for, at Saudi-Arabien sendte bud efter amerikanerne og også de arabiske styrker fra Marokko, Egypten og Syrien.

Jeg har også i artikler givet udtryk for, at jeg anser det for sandsynligt, at Saddam Hussein, hvis de ikke havde gjort det, ville være fortsat ind i Saudi-Arabien. Jeg har givet udtryk for, at

den operation, vi har oplevet, dels har været en bremsningsoperation – det er den, som er sket med Saudi-Arabien og deres allierede – dels en belejringsaktion. Det første skulle bremse Saddam Hussein, det andet igennem belejringen, boykotten, tvinge Saddam Hussein til at rømme Kuwait. Det er min holdning til det.

Men det ændrer jo ikke noget ved det forhold, at mange mennesker spørger sig selv: Hvordan kan det være, at USA nu i den grad vender sig imod aggression, når de selv har gribet fingrene til fra tid til anden? Jeg mener, det er godt, at Saudi-Arabien er beskyttet i dag, men jeg mener ikke, at den amerikanske militære opbygning i Saudi-Arabien yderligere er nødvendig for at beskytte Saudi-Arabien. Jeg mener, det er tilstrækkeligt, hvad der er af isenkram. Det tror jeg er en opfattelse, som også breder sig i USA.

Så var der spørgsmålet om Israel, som naturligvis bliver rejst. Jeg har ikke sammenlignet Israels besættelse som følge af krigen i 1967 og 1973 med Iraks aggression, ekspansion, annekseion af Kuwait.

Det, jeg har sammenlignet – vil jeg gerne sige til hr. Kofod-Svendsen og hr. Duetoft – er Israels annekseion af Golanhøjderne og Østjerusalem. Her er nemlig tale om en annekseion. Jeg kan ikke engang huske, hvilket årstal det er. Det er hverken 1967 eller 1973, men engang senere i 1970'erne. Der er tale om en annekseion, ganske som Saddam Hussein annekterer Kuwait.

Endvidere må jeg da også sige til dem, der vil drage en total parallel, at denne israelske annekseion er heller ikke blevet anerkendt af det internationale samfund. Danmark har ikke anerkendt annekseionen af Østjerusalem og af Golanhøjderne. Jeg er lige ved at tro, at heller ikke USA har anerkendt annekseionen. Selvfølgelig har man ikke det, og det er godt, men man har heller ikke reageret særlig voldsomt på det. Det er det, jeg kritiserer.

Til sidst spørgsmålene fra hr. Ole Espersen. Det bliver ikke en FN-operation, fordi FN udtrykker sig, som der står. Vi kender jo codesproget, også hr. Ole Espersen. Der ville aldrig stå i en resolution, at FN »giver lov til«. FN »anmoder« nogle stater om at gøre det, som de i forvejen er i færd med at gøre, og dermed giver FN grønt lys for det, og det gør FN mod at få en finger med i spillet. Og her kommer vi til det